

Entrevistadora 1: Diques, digues...

Professor: El que us comentava, que dins de l'assignatura de Fisioteràpia II, des de l'any passat, el que hem començat a fer és donar un model d'apunts però que no estan complets. És a dir, ells han d'acabar-los de completar amb activitats que ells fan, de biblioteca, de recerca, d'altres fonts... Però a banda d'això, això lliga amb el tema que hi ha activitats pràctiques que ells han d'anar resolent i després en grups més grans o més petits anar fent la resolució. Això lligaria amb el tema dels problemes. Nosaltres tenim diferents tipus de pràctiques: unes que es fan al centre (les que es fan a la facultat), i les que es fan als hospitals. Llavors clar, amb la finalitat de buscar un nexa entre les que es fan a l'hospital i les que es fan al centre, vam començar a muntar aquest tipus de metodologia. Perquè, de fet, el problema amb què ens trobàvem és que hi havia, moltes vegades, diferències entre allò que li deies a l'alumne aquí, que era important que fes, i el que es feia a l'hospital. Per què? Doncs, perquè allà s'apliquen uns altres paràmetres: més de temps, de gestió econòmica, d'altres tipus d'aspectes que de vegades se'ns escapa. Però sí que volíem, una mica, fidelitzar el professorat que tenim associat als hospitals per participar en les pràctiques. I en aquest sentit, vam fer una fitxa d'exploració, com diríem, de primer contacte amb el pacient i també de contactes posteriors, perquè més o menys es fes igual en tots els centres. Això ho vam començar a fer aquest any. El que intentarem serà recollir informació, a partir d'enquestes als alumnes, dels que estan associats a cada centre i a veure què és el que es pot fer, pel que fa a les pràctiques assistencials.

E1: Quan dius "centre", et refereixes als hospitals?

P: Sí, sí, perquè ells fan una rotació. Passen per Atenció Primària, passen per hospitals comarcals, etc. I després, hi ha les pràctiques que es fan aquí. Són de diferents models. Normalment tenim pràctiques on es treballa amb dos grups, per la nostra intenció massa grans, i pràctiques que es treballa amb quatre grups, i pràctiques que es treballa amb més grups encara.

E1: Quan dius “massa grans”...?

P: Massa grans d'alumnes.

E1: Quants serien més o menys?

P: Sí, mira: el 50%, normalment, si parlem d'uns 70 alumnes, són 35 alumnes. És un nombre massa alt per nosaltres. I anem, més o menys, a les pràctiques que poguéssim treballar entre 15-20 alumnes màxim. És el que intentem fer, quan podem, de manera més adequada. Ara bé, una vegada treballem amb aquests grups, les metodologies aplicades són diferents depenent del professor. Hi ha pràctiques més interactives, que tu els hi fas una explicació general i els hi dones les bases perquè puguin fer la pràctica. Són grupets més petits. Després van fent la resolució i fan ells l'exposició. O pràctiques en què no, perquè tens poc temps i fas tu tota la maniobra, ells la reproduïxen una altra vegada, tu la corregeixes i així anem fent. El problema més important que tenim amb les pràctiques, i d'això volem fer formació per nosaltres, és el tema de l'avaluació de les pràctiques d'habilitats. És un tema clàssic que ens preocupa molt, sobretot quan fem l'avaluació de coneixements de l'alumne, perquè costa molt, tot i que puguem utilitzar diferents eines, que més endavant us les ensenyarem; et costa ser just o equànim en aquesta avaluació. Bé, però ara callo ja...

E1: Ens has introduït en el tema... explica'ns, tirant enrere, quan vas començar a ser docent?, per què vas començar?, com...?

P: Jo vaig començar perquè m'agradava. El meu inici a la docència va ser a l'hospital. I, llavors, vaig començar a tenir alumnes allà i va haver-hi molt bona relació. Vull dir... jo mai hagués pensat que em dedicaria a això i, bé, com anaven apareixent alumnes i a mi m'agradava explicar el que feia allà a l'hospital, amb les seves preguntes, el seu interès..., em vaig anar posant en aquest món. Vaig començar com a associat. Vaig començar a l'any 98. I bé, després... primer com a associat amb menys crèdits, amb 9, després amb 18...

E1: I ara, quants?

P: Ara sóc titular d'escola.

E1: I la teva formació inicial?

P: Jo sóc Diplomant en Fisioteràpia, i dins del nostre àmbit, no pot ser més alta perquè no tenim via de creixement. Vull dir, no tenim via de creixement legal. Hem de fer Humanitats...

E1: Ara amb els postgraus...

P: Però... complicadíssim. Perquè també has de muntar postgraus, amb estructura zero, amb gent que no són doctors..., a veure com fas aquest puzzle, no? I a més a més que siguin professionalitzants. És fotudíssim. A mi, encara m'han d'explicar com ho farem. Però, una mica, la idea és això. Us ho explico perquè lliga molt amb el tema del creixement cap a la recerca, cap a altres vies múltiples que coneixeu molt bé.

E1: Una dada "tonta"... la teva edat?

P: Sí, jo tinc 45 "tacos".

E1: Som tots de la mateixa quinta, doncs. En general, podries dir si t'agrada ser professor universitari?

P: Sí, sí que m'agrada. El que passa és que em costa combinar la gestió amb allò que realment m'agrada. I això em porta molts conflictes.

E1: Abans de començar aquí, vas treballar en un altre lloc?

P: En hospitals.

E1: Quines són les assignatures.... has parlat de les pràctiques, però hi ha algunes assignatures, algunes matèries...

P: Les assignatures que fem són, normalment, teòrico-pràctiques. Vull dir, que poques assignatures fem que siguin purament teòriques. Llavors, jo treballo en dues assignatures, dues troncats, una de primer curs i l'altra de segon: Fisioteràpia I, que també es diu Fisioteràpia General, segons els plans d'estudi,

i Fisioteràpia II o Fisioteràpia Especial, en el segon curs.

E1: Des que vas començar al 98, sent associat, quins serien els problemes o satisfaccions que recordes de quan vas començar a ser docent?

P: És el que us comentava. Vaig agafar alumnes que tot just començaven aquí. Potser els alumnes estaven amb més il·lusió. Ara els trobo un pèl més desmotivats que abans, potser jo també estava diferent. El que més em va agradar va ser la possibilitat que, dient únicament el que jo anava fent i el que jo sabia, doncs, que allò era útil. I, bé, va ser bàsicament això. Veure que podia ser útil el que jo feia perquè els altres n'apreguessin, sense grans idees ni projeccions cap a aspirar a ser un gran docent.

E1: Vas trobar algun problema, dificultat a nivell de docència, que diguessis...

P: El més bàsic és que, quan tu accedeixes a la docència a la universitat, et trobes que no tens cap eina metodològica. Tu comences de zero, no saps si ho fas bé o ho fas malament. És una mica el feedback que et penses que estableixes amb l'alumne, de vegades amb la resta dels companys... però... vull dir que estàs allà com a molt sol, en aquest procés, perquè no t'ha format ningú per fer formació.

E1: I això com ha anat evolucionant?

P: Bé, jo crec que m'he anat sentint més segur perquè, d'alguna manera, et vas buscant noves eines i no ha estat fins aquests 3-5 últims anys que hem anat fent, indirectament, quelcom de formació relacionada amb això, però no mediatitzada per la Universitat ni res, sinó que tu t'has d'anar buscant coses per millorar d'alguna manera la docència. Ja et dic, que millorar entre cometes, perquè és una impressió subjectiva i la que t'arriba per aquestes enquestes, que tots sabem com són, vull dir que... no són totalment objectives. Llavors, doncs bé, és un procés que espero que ara, en aquest moment, canviï una mica. Dic una mica perquè ara es teoritza molt sobre l'Espai Europeu.

E1: Potser esperen massa.

P: Tots coneixem la realitat i els gestors et diuen que hi haurà la inversió que hi haurà. Ara és un bon moment perquè també reben molts diners per fer formació i per entrar dins d'aquest procés. Jo crec que ara caldria la intel·ligència per canalitzar tot això i que realment aprofitéssim aquest moment, no?

E1: Què diries que és el que t'ha ajudat en aquesta superació, en aquesta confiança que dius, en aquesta seguretat que t'ha donat el temps, a més a més del temps, què és el que podríem dir que t'ha ajudat? O qui t'ha ajudat? O quines condicions?

P: Home, bàsicament els alumnes. El feedback amb els alumnes, per mi, ha estat quelcom que m'ha ajudat. També he de dir que, a mesura que va passant el temps, no és que es perdi aquest feedback, però has d'estar molt atent perquè pots entrar en la dinàmica que ho estàs fent molt bé, però t'estàs distanciant d'alguna manera. De totes maneres, fa dos anys o així, que estem intentant fer enquestes amb ells directament, a banda de les que paral·lelament es facin a la Universitat, per intentar quantificar, rebre més informació d'aquest tipus. Això podria ser un aspecte: el feedback amb els alumnes.

E1: Això ho fas tu, personalment?

P: Això ho faig jo, personalment, amb la part de docència que tinc, i ho fa l'assignatura amb què estic cursant. I aquest aspecte seria, per una banda: el feedback que us comentava. I l'altre, el fet de conèixer altres eines metodològiques que penses que poden ser útils, que fan l'aprenentatge més pràctic, que intentes motivar més l'alumne a través d'aquestes noves eines. Tot i que, reconec, que és complicat, que em sento, ens sentim, de vegades, desbordats, perquè, tot i que utilitzis eines que potser en la nostra època no teníem i que et penses que ha de ser valorat d'una altra manera, ara costa molt que siguin valorades tal qual. És a dir, allò que a tu et suposa un gran esforç de fer: un montatge d'un vídeo, fer una activitat d'autoaprenentatge, etc., vull dir... costa molt d'estirar i que entrin. Ara bé, es podria analitzar de moltes maneres.

E1: Abans comentaves que al començament et senties sol, “solo frente al peligro”. Ara notes aquesta sensació d'estar sol o que hi ha més relació amb els professors?

P: Clar, el que passa és que és més compartida. Quan tu comences en aquest procés dius: “ostres!, això solament m'està passant a mi?, no tinc ni idea de res, com m'ho faré?”. I després vas veient que qui més qui menys està en aquest procés. El que passa és que també trobes un grup de gent que, normalment, està més motivada i que no hi ha aquella por que a vegades trobes en el col·lecciu universitari de dir: “bé, jo faré la meva parcel·la i no diré res a ningú i faré”. Sinó que he tingut la sort que vas trobant relacions amb gent afí que no té por a compartir. Diu: “mira, he provat això”, “he provat allò altre”, “podríem fer això”, “podríem fer allò altre”. I això crec que també m'ha ajudat.

E1: Abans mig ho comentaves, però per aprofundir una mica més... tu compagines la docència amb la gestió. I amb la investigació?

P: Bé, nosaltres fem també una part d'investigació, però jo diria que se li hauria de posar un monument perquè és complicadíssima. Aquí, també la fem molt sols, amb molt pocs recursos i l'has de fer de més a més. No la pots fer durant l'any, perquè tens molta càrrega docent i de gestió. I la fas a partir del maig fins al juliol o a les èpoques d'exàmens. Però sí que hem intentat no perdre mai el contacte amb la recerca. Tot i que és molt complexa perquè les gestions últimes que estic fent per poder entrar a d'altres vies que la mateixa universitat ofereix, o d'altres programes de beques, o com comentàveu ara vosaltres, doncs ens és molt complicat perquè necessites doctors que t'avalin això i quan vas a trucar a la porta i hi a gent que ja ho són, no estan justament en aquella línia que a tu t'interessaria, sinó en una línia que a tu ni et ve ni et va. Vull dir que pot ser molt interessant, en el nostre cas: la bioquímica, però per a nosaltres, la recerca en bioquímica no ens aporta res. Llavors, doncs bé, és una cosa que està allà pendent i és complexa. I l'altre handicap que tenim també és el tema assistencial, sobretot els titulars a temps complet. És una cosa, per mi, que gairebé em preocupa tant com la gestió. Jo he de fer pràctiques assistencials pel meu compte, gairebé, perquè primer: és

incompatible per la pròpia plaça, el qual és bastant il·lògic. És a dir, tu que ensenyes una activitat assistencial que tinguis com a incompatibilitat fer una activitat assistencial. I per altra banda, altres gestions que hem intentat fer, per exemple: el que volíem fer era una “clínica universitària” entre cometes, que era molt interessant. No ho he arribat a escriure com a projecte perquè, sempre que he intentat trucar a la porta dels grans gestors, m’han dit que no. Però la idea era: per tal d’homogeneitzar les pràctiques, la relació teòrico-pràctica, era fer un espai dins la facultat que es diria “clínica universitària” o “espai de recerca universitària” on vindrien pacients de la comunitat universitària: professors, familiars, etc. Els alumnes farien unes pràctiques que tindrien una correlació molt alta amb la teoria. No estarien sotmesos al handicap de temps, ni handicap econòmic. Els professors farien assistència i tindrien un espai per fer recerca. Però això és molt complicat a la vida real.

E1: És a dir, com a les acadèmies de perruqueria.

P: Sí, sí. Pensa que a les facultats, per exemple, a Barcelona, a la Internacional, on es formen els odontòlegs, els dentistes, doncs és el mateix. Ells fan les seves pràctiques allà. El que passa és que la col·lisió aquí ha estat amb els gestors, amb els hospitals, perquè són reticents a... no sé... es pensen que perden alguna cosa. Però bé, se solucionarien coses des del punt de vista docent, des del punt de vista de la recerca. Seria una eina útil. De fet, encara estem darrere de tot això, donant-li un altre format. Però bé, és complicat.

E1: És qüestió d’anar trucant a les portes perquè, de vegades, la persona que hi ha darrere la porta canvia.

P1: Sí, sí. Però desanima una mica perquè, suposo que a cada facultat i a cada entorn, hi ha problemàtiques diferents. Si et trobes algú que sigui una mica sensible a això, doncs bé, ell el que intenta veure a nivell macro és si això és possible o si no ho és.

E1: Centrant-nos en la matèria que dones: la planifiques abans?. Quan tu la planifiques al despatx, què és el que fas?, com te la planifiques?, com

plantejes els continguts?, les estratègies?, tot el procés aquest de planificació?

P: A veure, ara que està tan de moda això, nosaltres vam tenir l'avaluació de l'ensenyament, ara fa dos anys, i després, doncs bé... l'any passat vam treballar força amb el tema de les competències. Era una cosa que tu aplicaves una mica per sentit comú d'allò que l'alumne havia de saber en un nivell de primer, pel que tu et pensaves que faria, que havia de saber... Ara, amb el tema de les competències, sí que és una cosa que, per mi, és el primer esglaó. A partir d'allà, i dins el nivell de l'alumne, doncs, per exemple: amb els de primer, intento veure quins objectius vull aconseguir pel nivell que té l'alumnat de primer que m'arriba ara i pel que pot assolir dins del conjunt de matèries que té a primer, buscant la interrelació entre les diferents matèries. A partir de les competències i dels objectius, començo a dissenyar, en funció del temps real que tinc, quines serien les matèries, una mica buscant les prioritats. I aquí he de diversificar entre allò que seria continguts teòrics, perquè hi ha gent que m'arriba amb coneixements que he d'adaptar perquè arriben a primer, i coneixements pràctics.

E1: L'assignatura que fas és a primer, no?

P: Sí, és a primer. Faig a primer i a segon. Però ara només tinc la de primer. Llavors, amb aquesta de primer, doncs bé, intento partir de les competències i objectius i les matèries, en quant em veig com a instructor de la matèria. I, llavors, faig diferents temes que tenen tots un contingut teòric-pràctic. No n'hi ha cap que tingui un contingut únicament teòric.

E1: Fas alguna avaluació inicial per saber com van els alumnes?

P: No, jo no la faig. Vull dir, és una avaluació, si tu vols... no és... no és per escrit, no és formalitzada, no és sistemitzada. És una avaluació de dir: què heu fet, d'on veniu, de quina branca veniu. Perquè ja sabeu que aquí ens vénen, fins i tot, de Perruqueria... aquelles coses de la vida que no entens mai. Vull dir que són persones que no s'han format en cap àrea d'aquestes, que és un problema greu, perquè clar, coneixements que ja tenen els seus companys ells no els tenen. Llavors, més o menys tempteges aquesta situació i els hi parles

una mica buscant la motivació, si hi ha gent que ve d'altres carreres, per veure una mica el nivell que tu hauràs de fer... les vies de formació professional... Tu ja saps també o pots obtenir informació personal que tinc, en ser responsable d'ensenyament, sobre quines han estat les vies prioritàries d'accés. Però no és una via sistematizada. I llavors, a partir d'allà, intento explicar els continguts i començar.

E1: Això vol dir que quan fas la planificació d'altres matèries, en algun moment establert, tots els professors poseu damunt la taula tots els continguts que aneu a treballar o les competències per coordinar-les, no? O mirant el títol vas definint?

P: El que us comentava abans. Com ja l'any passat vam començar a fer l'adaptació a l'Espai Europeu dels primers cursos, doncs, el que vam fer... vam conèixer... vull dir... jo tenia un interès personal en què els professors d'altres matèries, doncs, per exemple: traguessin continguts sobredimensionals e inútils i els redirigissin cap a allò que ens interessava. Al mateix temps, els que fèiem l'àrea específica de Fisioteràpia també vam fer aquesta reflexió. Fins abans d'aquest procés en això, no ens hi havíem posat. I aquest procés sí que ens ha ajudat a posar damunt la taula què és el que fa cadascú. Això ha donat opció també que, en funció de les afinitats, hagi hagut gent que busqui col·laboracions puntuals amb altres matèries. I dins del que és aquesta assignatura, aquest any, es comença a fer un primer problema experimental compartit entre totes les unitats temàtiques d'aquesta assignatura.

E1: Ja està planificada tota l'assignatura: anem a fer-la. Abans d'entrar a classe, prepares la classe? O com ja tens la planificació feta, ja...

P: Preparo les classes. A més a més, sóc incapaç de portar la mateixa classe que tenia l'any anterior. Em costa molt. Encara que de vegades dius, per què ho he fet jo? Això són ja manies, però bé... Sí em preparo la classe, intento veure l'estructura de la classe, com que disposem de poc temps també... he de respectar molt el cronograma, perquè, a més a més, hi ha anys d'aquests molt complicats, pel tema dels ponts, pel calendari que ens dona la Universitat... I,

per exemple, el pont aquest del desembre: ja m'estan demanant no tenir classes. Total, intento ajustar el cronograma i el que intento des del primer moment és explicar-los verbalment, encara que estigui per escrit, una mica quin és el matís que vull que tingui l'assignatura, respecte allò que vull, les normes bàsiques que vull que ells tinguin a classe: ells han de portar una roba determinada per fer les pràctiques, han de fer les pràctiques entre ells... El primer any no es coneixen, els fa vergonya, l'apropament corporal és un pèl delicat al principi, tot i que siguin persones joves. I bé, explicar-los una mica com és la dinàmica de l'assignatura, què és el que es pretén, a quines coses vols donar més èmfasi...

E1: Una classe típica, per dir-ho d'alguna manera, com es fa?

P: Una classe típica sol ser... En el primer curs, jo utilitzo d'entrada el Power Point per fer una presentació dels continguts que jo vull fer. Normalment, aquesta classe dura una hora i mitja. Utilitzo, més o menys, un quart d'hora per la presentació del Power Point i, ja passat aquest temps, entrem a la pràctica d'allò que ha sortit allà de forma teòrica o de forma introductòria. És el que us comentava abans: no puc entrar directament a la pràctica perquè els falta encara uns coneixements. A partir d'allà entrem a la pràctica. Llavors, a la pràctica aquesta, depenent de la unitat temàtica que faig, pot fer-se de moltes maneres. Les primeres que faig són pràctiques molt guiades, és a dir, la dinàmica que segueixo és: jo faig una explicació, una maniobra concreta. Doncs, per exemple: com han de mobilitzar els pacients amb discapacitat, perquè ja a segon, es trobaran que a l'hospital han de començar a fer això. I això ho han d'aprendre a primer. Llavors, començo a fer com es faria amb un d'ells. Les pràctiques que fan són entre ells, el primer curs. Jo la faig dues o tres vegades, els explico els passos que han de fer. I ells reproduïxen aquesta maniobra. Bé, reproduïxen aquesta maniobra en grupets de dues persones o de tres, depenent de la pràctica, i jo els corregeixo la pràctica aquesta. Els recomano també que facin fotografies, si volen fer gravacions, perquè sempre els dic que, per ells, els apunts, no són els apunts tal qual, sinó que és allò que estan fent en aquell moment. Aquesta ve a ser una mica la dinàmica respecte

si són maniobres d'habilitats molt concretes. Però si són maniobres més de raonament lligades a la pràctica, el que faig són, després us ho ensenyaré si voleu, quatre o sis qüestions depenent dels grups en què puc dividir la classe. Els poso en grupets de quatre persones, per exemple, i m'han de resoldre quatre problemes, quatre situacions, en aquell moment, i tenen aproximadament, doncs, entre 20 i 30 minuts per fer la resolució aquesta. I llavors, deixem la part final de la classe, perquè cadascun d'aquests grups ens digui com ha arribat a aquesta resolució. Quan no ens queda prou temps per acabar-ho, doncs, no passa res. La propera classe la comencem així, amb els grupets aquests. Això està bé perquè m'ajuda a veure si ells han assolit els continguts teòrics que han fet a la mateixa classe o els que portem dits fins llavors, i si són capaços de resoldre aquell problema que, normalment, no és un problema teòric sinó que és un problema que de vegades s'ha de resoldre amb una habilitat concreta. Aquesta podria ser, en general, la dinàmica.

E1: Com a materials seria la presentació amb Power Point.

P: Sí, la presentació amb Power Point. I, de vegades, les eines que jo utilitzi per fer aquesta habilitat en concret. I després, doncs bé, pot ser la cinta de vídeo, o també amb DVD. A banda d'això, també hi ha, dins la bibliografia que jo els presento, que li dono molta importància, els Links de pàgines d'internet més la bibliografia, ja que, per moltes d'aquestes activitats, moltes vegades, o per aquells apunts que us comentava que estan incomplets, han de buscar aquesta informació allà. I aquest any, hem introduït com a novetat, en aquests apunts, fer una part en anglès, molt petita. És un cas clínic molt resumit i han de buscar-se la vida buscant què en treuen de clar d'allò. Una mica també, per detectar també quin nivell porten, quina dificultat tenen en això. I, realment, la dificultat és molt gran.

E1: Ara, el que hauríem de fer pràctiques és amb els marroquins, en àrab!

P: Sí, sí, sí, en francès... potser haurem de passar els apunts...

E1: Llavors, pel que entenc, una ensenyança virtual no es fa, és tot presencial.

P: Virtual seria quan jo utilizo, per exemple, un vídeo, vull dir, que ells no toquen ni fan, sinó que veuen aquella maniobra. Però, normalment, la pràctica mes important és entre ells.

E1: Ja hem fet les classes i ara anem a avaluar-les. Què és el que et preocupava?, com avalues?, quins aspectes són amb els que et fixes més?

P: A veure, nosaltres intentem seguir la triple... aquesta cosa que sempre es diu a la docència... dels coneixements, habilitats i actituds. Pensem que les habilitats les hem d'avaluar tant o més important que els coneixements. De fet, té més pes, per mi, concretament i en general, per la nostra àrea, avaluar amb més pes les pràctiques que no pas la part teòrica.

E1: Això surt al programa?

P: Sí, sí. Això surt al programa. I per què? Doncs perquè té més importància la part pràctica. De vegades, en moltes carreres o ensenyaments, es té tendència a treure importància a la pràctica i és el que menys es fa i es carrega més en la teoria. Però, bé, això té un problema, com us deia abans. Llavors, per exemple, seria un 60% i un 40% en el nou bloc, en concret, entre pràctica i teoria; més pràctica (el 60%) i el 40%, teoria. Llavors, a veure, com intentem fer això? Doncs bé, els coneixements són avaluats per 5 preguntes curtes, però que són preguntes que tampoc són mai estrictament teòriques, vull dir, que es torna a intentar que hi hagi una integració també dels continguts pràctics que has fet. Vull dir que, podrà haver-hi dues preguntes, potser, o dins de les varies preguntes, continguts purament teòrics, però seran continguts teòrico-pràctics moltes vegades. Doncs, per exemple, com faries per fer aquesta activitat, d'aquesta persona persona que et trobes amb aquesta situació i que no ho pot fer per ella mateixa. Doncs, bé, el poses en situació i ha d'intentar raonar com ho faria. Això seria pel que fa als continguts teòrics. Els pràctics són purament de... d'aquestes mateixes preguntes que posàvem com a continguts teòrics, posades ja en una situació pràctica que han de resoldre individualment amb el company que fa de pacient, diríem, que fa de model. Llavors aquí està el problema, com avalues això, no? Doncs, dins d'aquesta avaluació pràctica, tinc

una fitxa on posa els coneixements que té d'aquesta part pràctica, com fa l'habilitat i, bé, l'actitud la intentes valorar indirectament. Però tenim molts problemes per parlar de les actituds, tot i que són molt importants, en general, i dins d'aquí seria valorar l'actitud amb petits detalls, doncs bé: com maneja l'altra persona, com es dirigeix amb aquesta persona... És difícil perquè potser és més fàcil valorar l'actitud quan es treballa amb pacients reals. Però en aquest cas seria més una actitud de respecte, de com agafa a l'altre, com es dirigeix a l'altre verbalment... Els coneixements, doncs bé, els pots veure pels raonaments que fa, si més o menys pot apropar-se a allò que tu penses que pot estar bé. I el tema de les habilitats seria en paràmetres que jo els explico quins són. Vull dir, per exemple, doncs bé, jo el que et valoraré serà quina postura tens abans de començar a fer aquesta maniobra perquè tu no et facis mal, et valoraré també com li expliques a qui fa de pacient com faràs aquesta maniobra, com faràs aquesta maniobra, amb quina velocitat la faràs, com no la faràs. Vull dir, a veure, paràmetres n'hi ha molts.

E1: *I aquests són consistents?*

P: Oi tant, sí, sí. El problema d'això és, després de tota la diversitat, a què li dones més força a l'hora de puntuar... perquè és molt complicat. Així, com amb els exàmens teòrics dius, doncs bé, jo no vull saber qui ets. Vull dir... l'alumne diu: vull que el responsable de l'assignatura em posi un número allà. I jo el corregeixo i ja està. Però clar, en el pràctic el tens allà davant i és el que has anat veient durant tots els dies. És inevitable, moltes vegades... que el veus, doncs bé, que ha tingut més interès i que ha volgut aprendre més... és complicat no esbiaixar-te una mica. I al revés. Vull dir, l'altra situació extrema. Però bé, ho intentes i per això utilitzem unes fitxes també per intentar fer aquesta avaluació i se'ls explica l'avaluació que tu has obtingut de l'examen pràctic en aquell moment, perquè les reclamacions d'un pràctic, passat temps, són molt complicades.

E1: Passem a un altre bloc. Globalment, podries dir, doncs: "estic satisfet de les classes, com a docent"?

P: A veure, diria que estic satisfet, però tinc ganes de millorar-les molt. Penso que encara podrien millorar molt més. I el que trobo més preocupant ara en aquest moment és que, no sé si pel canvi generacional d'ells o meu, probablement les dues coses, em costa una mica més veure quines eines metodològiques poden ser millors, poden funcionar millor malgrat el que us deia abans. I això és una cosa que em preocupa una mica. No em voldria quedar que et diguin: "bé, més o menys ens agrada, estem contents del que fas", sinó que veig que hi ha com un petit desfassament subjectiu, que els costa molt entrar en algunes de les noves tecnologies i ja et desorienten una mica. No saps, a vegades, si volen més el tradicional, que són apunts únicament, o si volen altres eines que els agrada molt. Però quan allò s'ha d'avaluar no acaben d'entendre com. Jo em penso que sí... que has d'aprendre personalment molt.

E1: Si haguessis de dir: "això és el que m'agrada més", "això és el que m'agrada menys"...?

P: A què et refereixes, a la docència?

E1: A la docència.

P: És que... saps què passa? Del que més disfruto aquí és de la docència, perquè l'altra part que tinc és la gestió. És molt terrible. El que més m'agrada, home... el que són les pràctiques, sobretot.

E1: Les pràctiques són el que més t'agrada.

P: Sí, perquè penso que és quan els aconseguixo reclamar més atenció. Penso que el model de teoria està totalment revolucionat. Penso que, ara ja, el Power Point està sobrepassat. Ara, cada vegada ho comentem més que estem contents a vegades quan el Power Point s'espantia i has de tornar una altra vegada a la pissarra perquè, clar... com és una generació també que està molt sobresaturada del món de la imatge, doncs, també, de vegades costa molt d'entrar. Llavors juguem amb altres eines que us deia: fer comentaris de casos clínics que lligues per fer la classe, intentant de fugir en la mesura del possible, de la classe magistral, intentant que no ho sigui tant.

E1: I allò que esborraries de la docència?

P: La classe magistral pura. I, sobretot, altres coses que esborraria, doncs bé, és la resistència al canvi dels companys. Vull dir, no de tots... dic d'alguns companys. Com a col·lectiu hi ha gent que es resisteix i això de vegades dificulta la marxa aquesta. I després també, per part de l'alumne, doncs bé... això sempre passa, però com que... Em sap greu que no acabi de valorar tot l'esforç que suposa preparar determinades eines que ells, potser, es troben d'una manera molt simple. Però que hi ha un treball molt important allà. I aquí, potser hi ha un problema nostre de no saber explicar, o de no saber donar la importància suficient a allò que fem. Vull dir, aquí, nosaltres, que convivim amb Medicina, per exemple, clar, els arriba un determinat perfil de professor que els fa una classe super teòrica i es queden tots super callats i, potser, després van despotricant de tot això. I, segons com, a tu et costa molt preparar una eina de problema, de vídeos, d'altres metodologies... i notes, a vegades, que t'agradaria que ho valoressin d'una altra manera, però bé...

E1: Fins a quin punt diries que és important la docència, de dir... fins a quin punt el tipus de docència que es fa pot influir en l'alumne?

P: Home, en el nostre cas, jo penso que totalment. Vull dir... que no és gratuïta la formació, malgrat que hi hagi molts aspectes que es puguin millorar. Jo penso que li costaria molt, vull dir, agafar aquestes eines de forma individual o totalment d'autoaprenentatge, a banda de tot aquest entorn. El que passa és que sí... també s'ha de dir que es nota el llast que porta la concepció universitària des de fa molt temps. Hi ha tot un tipus de de informació i formació que diríem que seria prescindible, i que seria més reapofitable, doncs bé, que l'alumne pugués estar més motivat i pugués tenir una formació més útil. Hi ha un temps perdut important, els llasts aquests, perquè cadascú, de vegades, pensem: el més important és el que donem, que ha de fer allò i no una altra cosa, etc.

E1: Pensant en la titulació, el que és Fisioteràpia i el que és la Universitat... Com penses que la Universitat valora, reconeix, mima, no mima el que és la

titulació? Com està valorada?

P: Pel que fa a la titulació, en concret, nosaltres pensem que està oblidada, desatesa. Perquè una de les coses que és molt important en el nostre àmbit és la formació, no solament de grau, sinó de formació de postgrau i no podem fer-la perquè no tenim espai per fer-la. Una cosa tan bàsica com això. I, llavors, resulta que nosaltres som la única universitat pública que no pot fer això. Hi ha sis universitats privades que tenen molt clar econòmicament què volen aconseguir i, a banda d'econòmicament, com a formació que oferten al col·lectiu del nostre ensenyament. I en aquest sentit, doncs bé, ens diuen que al 2012 ja es veurà si tenim més espai. Pensem que, en aquest sentit, hi ha una sensació d'oblit i una mica de desànim. I això també lligat a la recerca, la dificultat de créixer en aquest nivell. I, bé, per altra banda, és que és entre el mateix col·lectiu amb què t'has d'anar animant. Sí que algun et felicita pels processos, gent que puntualment vol treballar millor o, ara amb l'avaluació de l'ensenyament, amb el procés que es va intentar fer, que em penso que es va fer una memòria molt elaborada, molt ben treballada. Però, bé, ens agradaria tenir més reconeixement. Penso que, a més a més, la Universitat perd una gran oportunitat que quan la vulgui agafar haurà passat massa temps. Però, bé, és el que ens passa a les públiques, a vegades.

E1: Aquesta preocupació de la docència, que també marques així, en els altres professors de la titulació, sense anar-te'n a Medicina... com veus els docents? Preocupats per la docència? O estan amb el desànim general?

P: En general, a la gent, li preocupa fer una bona docència, intentar millorar. A excepció de qualsevol col·lectiu de gent que pugui estar més estàtica dins del procés. Però, en general, té ganes de millorar i de fer més bona docència amb els mitjans que té. Vull dir... penseu que, per exemple, la gent que fa assistència i que fa docència ha de combinar també les dues coses. Quan ha acabat tota la seva jornada assistencial, ha de venir aquí a fer docència, amb el qual és.... vull dir... sí que té alumnes allà en pràctiques, que allà potser no els hi és tan complicat, però quan han de venir també aquí a fer classes més teòrico-pràctiques és un gran esforç també. I bé...

E1: Esteu en algun projecte d'innovació docent?

P: Ara estem amb tot allò de l'Espai Europeu, però sí que hi ha algun altre que ara no et sé dir com es diu, però us ho comentaré ara quan sortim, que hi ha la Sònia i una altra companya. Però no sé com es diu aquesta eina.

E1: Ja per acabar... tens més o menys clar quines serien les qualitats com a docent que es podria dir: "per ser un bon docent cal tenir en compte tals qualitats", a nivell personal...

P: Jo em penso que la capacitat per comunicar és molt important. La capacitat per mantenir un feedback comptant amb qui parles, amb qui et rep aquesta comunicació i que tu estiguis obert a aquest feedback, vull dir, que no sigui un diàleg entre una paret i tu. Això seria bàsic. I a banda, la intenció o capacitat de millora, o de superació, o de formació. Per mi serien les coses bàsiques. I després, a partir d'aquí, hi haurien moltes més coses que hi podries anar posant: el coneixement de metodologies, la motivació, l'autoaprenentatge continu i, sobretot, una gran cosa que no es valora suficientment: intentar, dins d'aquest feedback que estableixes, tenir formació permanent; si allò que tu fas, realment és útil o serveix o es fa pel que tu penses que serveix. Perquè si no tens això, es pot crear aquella distància insalvable. Però bé, això seria una mica el que em ve ara.

E1: En principi acabaríem, a no ser que vulguis dir alguna cosa més. La idea és el que et comentava. Després, nosaltres farem la transcripció. També te la passarem per si hi ha alguna cosa que no hem acabat d'entendre o que estiguis d'acord. I perquè ho sàpiguis, doncs bé, s'estan fent dotze entrevistes ara, en aquesta facultat. Dotze en cada una de les Universitats participants. Llavors, aquestes transcripcions es transformaran en mapes conceptuals amb la idea que surti un únic mapa conceptual per establir, una mica, estratègies, sobretot de cara a la formació dels professors novells. Perquè el que sí que és cert és que gairebé tots no coincidim en aquesta sensació d'estar "solo ante el peligro" quan comences. Clar, és el que dèiem, tots els docents de Primària o

de Secundària tenen un mínim contacte amb el tema de les estratègies de docència, en canvi, el d'Universitat, "el saber más bien infundido"...

P: Sí, sí... Et quedes allà tancat dins l'aula. Sempre recordem el primer dia aquell... què passarà aquí, no?

E1: Llavors, bé, és una manera de treure a la llum totes les coses. El que sí que hauríem de concretar, més o menys, és quan podríem fer la gravació, quan tens docència, quin dia...

P: Sí, sí. Doncs quan vulgueu.

E1: Tens docència, ara, en aquest segon quadrimestre?

P: Ara en tinc. I al segon quadrimestre en tinc també. Els de primer són ara, fins a Nadal. És a dir, que podríem quedar qualsevol dia que veiessis, d'aquí a Nadal.

E2: A tu t'agradaria gravar més una que l'altra?

P: Ara, allò que veureu, bàsicament... o sigui, ara hem fet la part aquella més de problema que us comentava abans. I ara el bloc que ve és més de repetició d'habilitats. És a dir, jo els demostro una determinada maniobra, ells la repeteixen, els intentes corregir i bé, és anar repetint i anar resolent els problemes que van sortint. I, potser, el que hem fet fins ara, era aquesta altra metodologia de problema, que aquesta potser no la veureu tant al primer curs, pel que em falta fer ara.

E1: Potser, pel que has explicat, aniria bé fer alguna gravació d'aquestes conjuntes que són tots els alumnes i l'altra d'algun petit grup.

P: Les de teoria, vols dir?

E1: Ho dic per contrastar, perquè ja que són diferents...

E2: El que passa, igual, és que ja no et queden de teoria...

P: Sí, el que passa és que de primer curs, gairebé que no. Bé, de teoria.... no, però a veure... de teoria, vull dir... és el que us comentava abans. En primer

curs, concretament, són aquells deu minuts, vull dir, teòrics. Després presento la pràctica.

E2: No tant per teoria o pràctica, sinó pel volum d'alumnes.

P: Però pensa que jo, en primer curs, sempre treballo amb el mateix nombre d'alumnes. És a dir, dividim el grup en quatre grups. Jo tinc un màxim d'entre 15 i no arriba a 20 alumnes. Sempre.

E2: I a segon?

P: I a segon, és una passada perquè hi haurà èpoques en què tindrè 15-20 alumnes i hi haurà èpoques en què tindrè el 50% i hi haurà classes que tindrè el 100%.

E2: I el 100% quants són? 70?

P: Setanta, aproximadament. No arriben a ser mai els 70, eh? Ja ho sabeu, però bé... matriculats.

E1: Nosaltres, si ja tenim fetes les gravacions pel febrer, ja ens va bé de temps. Llavors si fem una de tot el grup i després l'altra quan vulguis o... al segon quadrimestre o ara al primer...

E2: Seria la possibilitat d'agafar pràctiques, de laboratori, teòriques. Vull dir, per il·lustrar...

P: D'acord. Jo... quan vulgueu. Mira, jo aquestes que tinc ara, d'aquí fins a Nadal... Mira, tinc: dilluns, dimarts, dijous i divendres de totes les setmanes. O sigui, tinc quatre grups. Llavors, com vulgueu. Ara estem a dia 21, si voleu...

E1: Quins dies has dit que tens classe?

P: Dilluns, dimarts, dijous i divendres de totes les setmanes. És possible que hi hagi algun canvi... que algun dia m'hagi de canviar. La franja horària és de quarts d'una a dues.

E1: Estava mirant el dia 16... el que passa és que el dia 16 és molt...

P: No, el 16 no és massa bo per mi, perquè just ens vénen de Múrcia perquè els hem d'explicar tot el rotllo de l'Espai Europeu.

E2: Diques la franja horària.

P: Sí, mira: de dos quarts d'una a dues. Cada dia menys dimecres. Llavors no sé, si voleu...

E1: Doncs, si de cas...

P: La setmana vinent, si voleu. O ens truquem o per correu electrònic m'ho dieu. Com vulgueu.

E1: T'enviem un correu. Et direm com està la cosa.

E2: Però la setmana vinent seria possible? Aquesta ja no, però la setmana vinent...

P: Sí, sí. I si voleu aquesta, com vulgueu. Si voleu... divendres o dijous... o la setmana vinent.

E1: La setmana aquella del pont...

P: La del pont... serà complicat perquè jo no sé al final quin dia faré classe.

E1: Aquesta la saltem.

P: I si voleu ja entrem a la propera. Per exemple: el 12, el 13... no, mira... allò de Múrcia ho tinc el 21, és a dir, el 16 em va bé.

E2: Sí? La setmana del 12 al 16, seria una bona... és mirar d'organitzar-ho.

P: O qualsevol altre dia que digueu vosaltres.

E1: Sí, ho comentem amb les altres companyes i ho organitzem. Llavors.. aquesta seria aquí... i, si de cas, la que està tot el grup sencer, com dius que és al segon quadrimestre, doncs després de Nadal.

P: A veure, en tinc una a pimer, que està tot el grup, però és un bloc totalment diferent al que gravareu aquí. No són blocs homogenis.

E1: No, no. És igual, és igual. Perquè allò que mirem no és tant el contingut sinó...

P: Veure diferents models.

E1: Exacte. Per això ens és igual.

E2: Acaba-t'ho de rumiar també. Si t'interessa dir, mira...

P: No passa res...

E1: I l'altre, quin horari tens?

P: L'altre, podríem escollir el mateix horari que aquest. Seria una opció. També tinc de 2 a 3, que seria una opció, que seria una classe teòrica més clàssica, amb primer, o també, si voleu...

E1: Això seria al segon quadrimestre, no?

P: Sí, això seria al segon quadrimestre. I això, concretament, seria amb el primer curs. Seria la setmana de 22... la del 13, no t'apuntis 22, perquè el nostre calendari no sé si és igual que el vostre.

E2: Això és al març.

E1: Això se'ns aniria massa lluny.

P: Doncs anem més endarrere. Doncs bé, si voleu, hi ha una altra cosa molt xula que podeu venir un dia, que és un problema. Tenim un PBL. Dividim el grup en 8 grups.

E1: Estan tots però estan...

P: Fem, primer, una presentació amb el grup més gran i després hi ha grups més petits i anem elaborant el problema fins que s'arriba a la resolució.

E1: Aquest estaria bé.

P: I si voleu, també, a banda d'això, també podríem agafar...

E1: Això hauria de ser el 21 de febrer.

P: El 21 de febrer en tenim un i el 28 tenim l'altre. I si no... això seria una opció, si us va bé. I aquí, seria una pràctica amb el 50% de... Mira! Aquest PBL

comença abans si us pugués interessar. Aquest mateix, el que passa és que començaria amb el grup més gran. Comença el dia 15, el primer PBL, ai perdona... el 31 de gener, que m'estic liant.

E1: El 31 de gener és el primer dia de classe...

P: Doncs sí, ai no, espera't, gener...ai no no no. Aquesta és la primera setmana després d'exàmens. Aquí començaria el primer... i si no us interessés aquest, ens n'aniríem a la data que t'he dit abans, al 21 de febrer. Després hi ha una pràctica amb segon que és amb el 50% de la gent, que és molt macro. I aquesta no us la recomano. No m'agrada fer-la, perquè és un problema d'espais. La faríem amb grups més petits, però no tenim espais. Vull dir, que no és l'exemple.

E1: Aquesta del 31 de gener, encara que sigui la primera classe, ja està bé, perquè és també quan es veu les dinàmiques de creació.

P: I, fins i tot, si voleu fer el 31 i el dia següent... Tampoc ens importaria. Això la demanda vostra, com vulgueu...